

støttelser, bevilgede paa Finansloven, i mange Tilfælde næppe vilde blive nægtet, hvis man blev ved det bestaaende System. Den Tanke, at Statskassens Hjælp til Teaterpersonalets Alderdomsforsørgelse hellere maa ydes som Hjælp til Selvhjælp end som direkte Understøttelse turde vel i det hele gøre Regning paa alle vedkommendes Sympati.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilvejebringelsen af de fornødne Midler for Pensjonsfonden har Kommissionens Mindretal fastholdt den de eventuelle pensjonsberettigede nu over for Alderdomsforsørgelsen paahvilende Forpligtelse til at yde egne Bidrag til Pensjonsfonden, hvorved man vilde kunne begrænse det Tilskud, som af Teatret — Statskassen — skal ydes til Pensjonsfonden saaledes, at Tilskuddet af en Del af Indtægterne ved Eftermiddagsforestillingerne bortfalde. Mindretallet har ment, at man kun gennem en saadan Bestemmelse kan fyldestgøre Princippet Hjælp til Selvhjælp. Ministeriet har imidlertid anset det rettest at følge Kommissionens Flertals Forslag med Hensyn til Tilvejebringelsen af de fornødne Indtægter for Pensjonsfonden, idet man maa mene, at herigennem det almindelig anerkendte Princip, Hjælp til Selvhjælp, paa en tiltalende Maade kommer til Anvendelse paa dette Forhold — for saa vidt nemlig den Indtægt, Teatret har af Eftermiddagsforestillingerne, skyldes Personalets forøgede Virksomhed. I Forbindelse hermed staar Forslaget om, at Tilskuddet af Indtægten af Eftermiddagsforestillingerne ydes som en Procentandel, indtil 8,000 Kr., af denne Indtægt, idet man derved giver Teatret en Spore til at lade disse Forestillinger opføre i størst muligt Omfang.

II. Ansættelsesmaaden.

Forslaget skelner for det i Afsnittene II—IV omtalte Personales Vedkommende mellem tre forskellige Ansættelsesmaader, nemlig kongelig Ansættelse, ministeriel Ansættelse og Ansættelse ved Teaterstyrelsen.

At der bevares en Sønndring mellem ministeriel Ansættelse og Ansættelse ved Teaterstyrelsen, behøver ingen Forklaring. Sønndringen er den bestaaende og i sig selv naturlige. Heller ikke er der kommet Ønsker til Orde om Forandringer, i alt Fald ikke om væsentlige Forandringer i Henseende til Grænselinierne.

Derimod skal der her gøres nogle Bemærkninger til Forklaring af Forslaget om kongelig Ansættelse for en vis Klasse af

Personalet. Man er herved gaaet ud fra det ønskelige i, at det for Teatrets Virksomhed betydningsfuldeste Personale ogsaa i det ydre faar et fremtrædende, til dets Betydning svarende Mærke, og tillige derved opnaar den større Garanti for Forholdets Bedvaren, som ligger i en kongelig Udnævnelse. For de sceniske Kunstneres Vedkommende bevares derved endvidere en Tradition, som det er i Teatrets velforstaaede Interesse at opretholde, idet den ikke lidet vil bidrage til at knytte de sceniske bærende Kræfter fast til den Scene, der som en virkelig Nationalscene bør stille sig det højeste Maal for dansk dramatisk Kunst. Hvor vanskeligt det falder at bryde denne Tradition, turde ogsaa fremgaa deraf, at Lovgivningsmagten, selv efter Indretningen med Alderdomsforsørgelsesfonden og imod de Forudsætninger, hvorfor man ved dennes Dannelses gik ud, dog har forøget Kredsen af de Kunstnere, der have erholdt kongelig Udnævnelse. Forslaget tilsigter altsaa at opretholde denne Tradition, men saaledes, at de Virkninger, der knytte sig til den kongelige Ansættelse, blive væsentlig andre end nu, hvorved formentlig de Indvendinger, der hidtil med nogen Grund kunde gøres mod en saadan Ansættelse, afkræftes. I det navnlig den kongelige Ansættelse ikke for Fremtiden, saaledes som tidligere medfører andre Pensioneringsvilkår, end der vilde fremkomme ved ministeriel Ansættelse, og særlig ikke vil paaføre Statskassen direkte Ofre til Pensioneringen af de paagældende Personer, der alle og fuldt ud skulle have deres Pension af Teatrets Pensjonsfond under samme Vilkaar, som de andre til 1ste Pensjonsklasse hørende, vil det staa klart, at Hensigten væsentlig er den ovenfor angivne, at fremhæve de paagældende Personers Betydning og at gøre deres Forhold til Nationalscenen saa fast, som det overhovedet er muligt. Den eneste økonomiske Virkning, der særlig vil knytte sig til den kongelige Ansættelse, angaar Enkepensionen og Understøttelsen til usørgede Børn. Ved disse Pensioner og Pensionstillæg, der efter Udkastet skulle udredes af Statskassen, har man ikke ment at kunne gaa ud over, hvad der har Hjemmel i de bestaaende Regler. Forslaget indeholder derfor den Regel, at en Ret til saadan Enkepension m. m. er forbeholdt de kongelig ansatte. For Enker efter eller Børn af andre har man ikke kunnet optage nogen Bestemmelse. Man nærer dog det Haab, at det vil være muligt paa Finansloven at bevilge ogsaa disse en Understøttelse af den noget lavere Størrelse, som hidtil har været det sædvanlige ved Bestillingsmænds Enker.